

นายนิทัศน์ ศรีทวงค์

วันเข้างาน 1 เมษายน 2526

2 พ.ย. 48 - 18 ธ.ค. 48 หัวหน้าฝ่ายนิติการ สำนักอำนวยการ

20 ธ.ค. 48 - 31 มี.ค. 57 หัวหน้าฝ่ายนิติการ สำนักกฎหมาย

1 เม.ย. 57 - ปัจจุบัน ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย

28 เมษายน 2560

ผมเรียนจบปริญญาตรีจากคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ก็มาเริ่มทำงานที่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ (อ.อ.ป.) เป็นที่แรก นับว่าเป็นเรื่องดีที่ได้ทำงานใกล้บ้าน โดยส่วนตัวนั้นตั้งแต่เด็กผมก็เรียนแถวละแวกบ้านมาโดยตลอด เริ่มจากชั้นประถมศึกษาที่เรียนในซอยบ้าน แล้วมาต่อชั้นประถมฯ 5-7 ที่หัวลำโพง ต่อมาก็มาเรียนที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศฯ ก็ไม่ไกลมากเดินไปเรียนได้ ซึ่งมาเรียนใกล้บ้านสุดก็ตอนเรียนปริญญาตรี ที่ม.รามคำแหง ซึ่งพอเรียนจบก็มาเริ่มทำงาน อ.อ.ป. เลย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2526 จนถึงปัจจุบัน ตอนแรกเลยเรียนจบก็เคยไปสมัครงานที่การไฟฟ้าก่อนตอนนั้นพออยากให้ไป แต่ก็ไม่ได้เพราะเค้ายังไม่ทันเปิดรับ ส่วนตัวผมตอนนั้นอยากไปเป็นทหารจะเป็นทหารอะไรก็ได้ แต่พอมาได้งานที่นี้ก่อนก็เลือกทำที่นี้เลยจนถึงทุกวันนี้

ตั้งแต่เริ่มทำงานที่ อ.อ.ป. ผมก็ประจำอยู่สำนักกฎหมายมาตลอดยังไม่เคยถูกย้ายไปประจำที่อื่น แต่เพื่อนที่มาพร้อมกันสมัยนั้นก็มีย้ายไปอยู่ที่อื่นกันบ้าง เช่นย้ายไปเป็นนิติกรประจำที่ จ.ลำปาง เป็นต้น สำนักกฎหมายนั้นบางช่วงก็โดนยุบไปอยู่สำนักอำนวยการเรียกว่าฝ่ายนิติการแล้วก็ได้ปรับกลับมาเป็นสำนักกฎหมายอีกรอบ ซึ่งผมก็ประจำอยู่ที่นี้มาตลอด

สำหรับ อ.อ.ป. ในตอนนี้มันมีความเปลี่ยนแปลงไปมาก โดยเฉพาะเครื่องมือเครื่องมือนี่สำนักงานและอุปกรณ์อำนวยความสะดวกในการทำงานต่างๆ ถือว่าพัฒนาไปอย่างมาก ทำให้คนรุ่นนี้ทำงานกันง่ายขึ้น เด็กๆ ในยุคนี้ก็ถือว่ามีความขยันหมั่นเพียรกันดี แต่อาจจะบ้างที่แข็งแรงหรือตั้งอยู่ข้างๆ ทั้งนี้ผมเห็นว่าพฤติกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นนั้น มีผลมาจากผู้บังคับบัญชาด้วยเป็นปัจจัย ส่งผลให้ลูกน้องแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมาแตกต่างกัน เปรียบได้ว่า “ลูกน้องจะเป็นอย่างไร ขึ้นอยู่กับใครพูดกับเค้าเท่านั้นเอง”

ส่วนวัฒนธรรมของผู้ปฏิบัติงาน อ.อ.ป. ที่ผมถือว่าเป็นเรื่องที่ดี ที่สืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่นคือเรื่องการปรับตัวได้เป็นอย่างดีในทุกสถานการณ์ ทำให้ อ.อ.ป. สามารถระดมตัวเองให้อยู่ได้แม้ในยามวิกฤต พูดง่ายๆ คือยามขัดสน ยกตัวอย่างเช่น พอ อ.อ.ป. ทำท่าว่าจะเกิดปัญหา เราก็ปรับตัวกันได้ ไม่สร้างปัญหาหรือเรียกร้องจนเกินเหตุ ในส่วนที่มีปัญหาที่สามารถเจรจาพูดคุยกันได้ ไม่ลุกลามหรือเกิดความขัดแย้งรุนแรง เรียกว่าทุกคนรับสภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ มีอะไรเราก็ช่วยๆ กันไป อ.อ.ป. เราถึงอยู่กันมาได้อย่างที่น้องกันเช่นทุกวันนี้ ยกตัวอย่างสมัยที่เราต้องประหยัดค่าใช้จ่ายต่างๆ เช่น ค่าเบี้ยเลี้ยงจาก 80 บาท ก็ต้องลดเหลือเพียง 40 บาทนั้น ทุกคนก็รับได้ซึ่งจริงๆ แล้วก็ควรจะรับได้เพราะปกติแล้วปฏิบัติงานอยู่สำนักงานก็ต้องจ่ายเงินค่าข้าวกันอยู่แล้ว ดังนั้นทุกคนก็ต้องรับได้กันหมด ถือว่าช่วยๆ กันไป เรียกว่าหลายๆ อย่างตอนนั้นก็ลดไปครั้งๆ หมด พวกเราก็เข้าใจยอมรับกันได้ ถ้อยทีถ้อยอาศัยกันนั่นเอง

สำหรับสำนักกฎหมายที่ผมอยู่นั้นมีวัฒนธรรมการทำงานที่ดีคือเวลามีงานอะไรก็จะช่วยกันๆ ทำ ผมพยายามทำให้บรรยากาศการทำงานในสำนักให้มีน้ำใจช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ซึ่งเป็นแนวปฏิบัติตามสมัยโบราณของสำนักนี้ กล่าวคือ ใครอยู่งานคดีก็สามารถทำสัญญาได้ ส่วนใครอยู่งานนิติกรรมสัญญาก็สามารถทำงานคดีได้เหมือนกัน ซึ่งแนวปฏิบัตินี้เป็นแต่โบราณแล้วถือเป็นสิ่งที่ตือยากให้ยึดถือไว้

สำหรับสำนักกฎหมายนั้นเมื่อใครไม่อยู่ ถ้ามีงานที่มีไชนางานลับ ให้เองงานวางไว้บนโต๊ะ หรือถ้าไม่วางบนโต๊ะจะวางไว้ในตู้ก็ได้ ดังนั้นพอมีคนโทรฯ มาตามเรื่อง คนอื่นจะได้เอาไปช่วยทำต่อได้ ยกตัวอย่างเช่น สำนักนี้เวลามีโทรศัพท์มาตามเรื่อง ทุกคนก็ช่วยงานกัน รับผิดชอบตัวเอง หนูช่วยเอง เค้าจะเข้าไปหีบแพ้มเลยว่างานที่มีคนตามนั้นอยู่ตรงไหน แล้วก็เอาไปทำต่อเลยไม่เกี่ยงงานกันไม่ต้องรอให้สั่ง งานก็จะลื่นไหลได้ ไม่สะดุด

นอกจากนี้เวลามีงานกองอยู่เต็มโต๊ะผมแล้วผมยังไม่ได้ว่างมาจ่ายงานให้เพราะต้องออกไปประชุมบ่อยครั้ง พอมีใครโทรฯ มาตามงาน คนไหนรับสายเค้าก็จะไปดูแพ้ม เจอเรื่องนั้นก็หีบออกมาทำเลยไม่ต้องรอให้ผมมาสั่ง อะไรทำได้ทำไปก่อน ซึ่งก็เป็นวัฒนธรรมในการทำงานที่ดี ทำให้มีงานอะไรเข้ามาก็ไม่มีการเกี่ยงกัน อะไรช่วยได้ก็ทำไปก่อน ทำให้ทุกคนที่เข้ามาติดต่อกับสำนักนี้ได้รับการอำนวยความสะดวก ได้รับความประทับใจ ปัญหาที่คลี่คลายได้คำปรึกษาที่ตือออกไป ที่สำคัญแม้เจ้าของเรื่องนั้นจะไม่อยู่ ณ เวลานั้นก็ตามไม่ต้องให้คนที่มาตามเรื่องต้องรอ ตอนนั้นใครอยู่ก็หีบทำเลย ไม่มีเกี่ยงงาน ถ้าใครมาติดต่อกัน ถ้าตู้เจ้าของเรื่องเค้าไม่ลือคก็หีบมาทำได้เลย วัฒนธรรมที่นี้จะเป็นอย่างนี้

ดังนั้นที่สำนักกฎหมายจะไม่มีคำว่า เจ้าของเรื่องไม่อยู่ ถ้าเราทำงานสำนักนี้แล้ว ทุกคนก็เป็นเจ้าของเรื่องร่วมกัน เวลาใครมาตามงาน ทุกคนก็จะกระตือรือร้นรับตามงานให้ นับเป็นวัฒนธรรมที่สอนให้เรามีความรับผิดชอบร่วมกัน ทำให้เกิดความต่อเนื่องของงาน และคนที่มาติดต่อกับเราก็คงเกิดความพึงพอใจกลับไป สำหรับความร่วมมืออื่นๆ ที่ไม่ใช่เรื่องงาน ถ้าเป็นเรื่องจิตอาสานั้นยังได้รับความร่วมมืออย่างดีเยี่ยม ไม่เคยมีการเกี่ยงงอนกันมีแต่จะแย่งกันไปด้วยซ้ำ ไม่เคยมีคนปฏิเสธเลยนับเป็นข้อดีอีกอย่างหนึ่งที่พบเห็นได้ตลอดตั้งแต่ทำงานอยู่สำนักนี้

ส่วนเรื่องการจัดการความขัดแย้งนั้น โชคดีที่เพื่อนร่วมงานและผู้ได้บังคับบัญชาผมถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน มีปัญหาอะไรก็จะใช้เหตุผลคุยกันมากกว่าใช้อารมณ์ตัดสินปัญหา อาจด้วยเพราะความเป็นนักกฎหมายทำให้ทุกคนเคารพกฎกติกาไม่ก้าวก่ายและล่วงละเมิดใคร รู้จักให้เกียรติกัน ซึ่งในฐานะผู้บังคับบัญชาก็หากเกิดปัญหาขึ้นผมก็จะให้ความเป็นธรรมกับทุกคน ชี้ให้เห็นถึงข้อดีและข้อเสียสิ่งๆ ที่ทำ โดยพยายามหาทางออกที่ดีที่สุดให้สามารถทำงานร่วมกันต่อไปได้

ความภูมิใจของผมในการทำงานที่ดีคือเวลาใครมาขอคำปรึกษา หรือติดต่อกับอะไรก็จะพยายามแก้ปัญหาให้เค้าเกิดความสบายใจกลับไปให้มากที่สุด คิดถึงใจเขาใจเราว่า เวลาเรามีปัญหาก็อยากให้คนอื่นมาคอยให้คำปรึกษาเช่นกัน ดังนั้นหากผมได้ช่วยเหลือหรือให้คำปรึกษาผู้ใด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องงานหรือเรื่องส่วนตัว ผมจะพยายามหาทางออกให้เค้าไป โดยเฉพาะเรื่องข้อกฎหมายเราต้องเข้าใจคนอื่นก่อนว่าเค้าไม่ได้เรียนกฎหมายมาอย่างเรา ดังนั้นอาจเข้าใจได้ยากกว่าคนที่เรียนมา บางคนอธิบายสี่ห้ารอบก็ยังไม่เข้าใจ

เราก็ค่อยๆ อธิบายไป พยายามหาทางออกที่ดีที่สุดให้กับเค้า เพราะคนที่เค้ามีความทุกข์เค้าไม่สบายใจถึงมาปรึกษา เราทำหน้าที่ตรงนี้ได้ช่วยเค้า ก็เกิดความภูมิใจในตัวเองที่ได้ทำหน้าที่ตรงนี้

ในการทำงานเราต้องพึงระลึกอยู่เสมอว่า เรามีหน้าที่ตรงนี้ต้องพยายามใช้ความคิดให้มากๆ นายสั่งมาให้คิด เราต้องคิดให้ได้ เค้าจ้างให้คุณมาคิดไม่ใช่ให้คุณมาโยน จะคิดผิด คิดถูก อย่าไปกังวล ต้องหมั่นคิดอยู่เสมออย่าไปผลักระงาน ซึ่งเป็นผลดีกับตัวเราเองด้วย ที่สำคัญหมั่นพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา อย่างผมเรียนกฎหมายมา ตอนแรกจบมาใหม่ๆ ผมก็ไม่อยากทำงานกฎหมาย แต่พอมาทำแล้วก็ต้องทำให้ดีที่สุด เราไม่มีตัวหนายเราก็ไปต้องตีตัวหนาย พอตีตัวหนายเสร็จเราก็มีอาวุธสามารถทำงานว่าความให้องค์กรได้ กรณีที่อัยการไม่รับเราก็ว่าให้ ตอนนั้นหัวหน้าก็เริ่มเปิดโอกาสให้เราว่าความในคดีที่ชนะแน่ๆ หรือแพ้นะๆ ก็ไม่ต้องส่งอัยการไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายก็เป็นการประหยัดไปได้เยอะ ที่สำคัญเราก็ได้ฝึกตัวเองด้วย

ทุกวันนี้ผมก็พยายามฝึกน้องๆ คนรุ่นใหม่อยู่ตลอด ผลักดันให้เค้าไปว่าความบ้าง สมมติเวลามีคดีมา เราก็จะสนับสนุนกันให้ไปว่าความ ให้ไปช่วยกันคุม ช่วยกันดูแล้วว่ามันขั้นตอนเป็นอย่างไร เพราะในสมัยก่อนนั้น ผอ.บุญส่ง (นายบุญส่ง แสงวัฒนะรัตน์ ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการสำนักตรวจสอบภายใน) ก็เป็นคนสอนผมเหมือนกัน ซึ่งผมเรียนรู้มาอย่างไรผมก็สอนน้องๆ อย่างนั้น ซึ่งก็เป็นวิธีที่ได้ผลดีมาจนถึงทุกวันนี้

หลักการงานที่ผมยึดถือมาตลอดคือ เราต้องพยายามคิดหาทางออกให้งานเราเดินได้ ให้หน่วยงานไม่ผิด ตัวเราไม่ผิด นายเราไม่ผิด พยายามหาทางออกพร้อมภายใต้ข้อจำกัดที่มีให้ได้ ต้องทำงานโดยไม่มีการอ้างว่าไอ้โน้นก็ไม่ได้ไอ้นี้ก็ไม่ได้ กล่าวคืออย่าเอาข้อจำกัดต่างๆ มาเป็นข้อแม้ในการทำงานนั่นเอง แม้บางเรื่องที่ไม่ได้จริงๆ เราเลี่ยงไม่ได้ เราก็ต้องหาทางออกที่นุ่มนวลที่สุดถึงแม้การทำงานจะต้องเจอข้อจำกัดแต่อย่าเอาข้อจำกัดมาบีบตัวเอง ซึ่งผมมักสอนน้องๆ อยู่เสมอว่า เค้าจ้างเรามาคิด ไม่ได้จ้างเรามาตั้งมองปัญหาเฉยๆ ดังนั้นเราต้องคิดให้ได้มากที่สุด

สิ่งที่อยากฝากถึงน้องๆ รุ่นใหม่ คือให้ช่วยการประหยัดทรัพยากรต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นน้ำ ไฟ ฯลฯ ยกตัวอย่างผมเดินผ่านห้องน้ำต้องคอยปิดไฟเป็นประจำ เพราะเปิดไฟทิ้งไว้ทั้งสองฝั่ง ซึ่งแสงสว่างมากเกินไป หากเราปิดไฟไปสักฝั่งหนึ่งก็ยังได้เพราะเป็นตอนกลางวันยังมีแสงสว่างพอมองเห็นจะได้เป็นการประหยัดไฟด้วย ตัวผมเองทุกวันนี้ก็ไม่ค่อยได้นั่งในห้องผู้อำนวยการ มักเลือกที่จะออกไปนั่งข้างนอกกับน้องๆ แทน จะได้ช่วยประหยัดค่าไฟด้วย ซึ่งเดือนๆ หนึ่งก็หลายบาทแล้ว ตรงนี้ผมเชื่อว่าถ้าเราหมั่นทำงานเคยชินเป็นนิสัย และเป็นแบบอย่างให้คนอื่นได้ปฏิบัติตามถือเป็นเรื่องดี ก็อยากให้ทุกๆ คนช่วยกัน